

25 Ιουλίου 2016

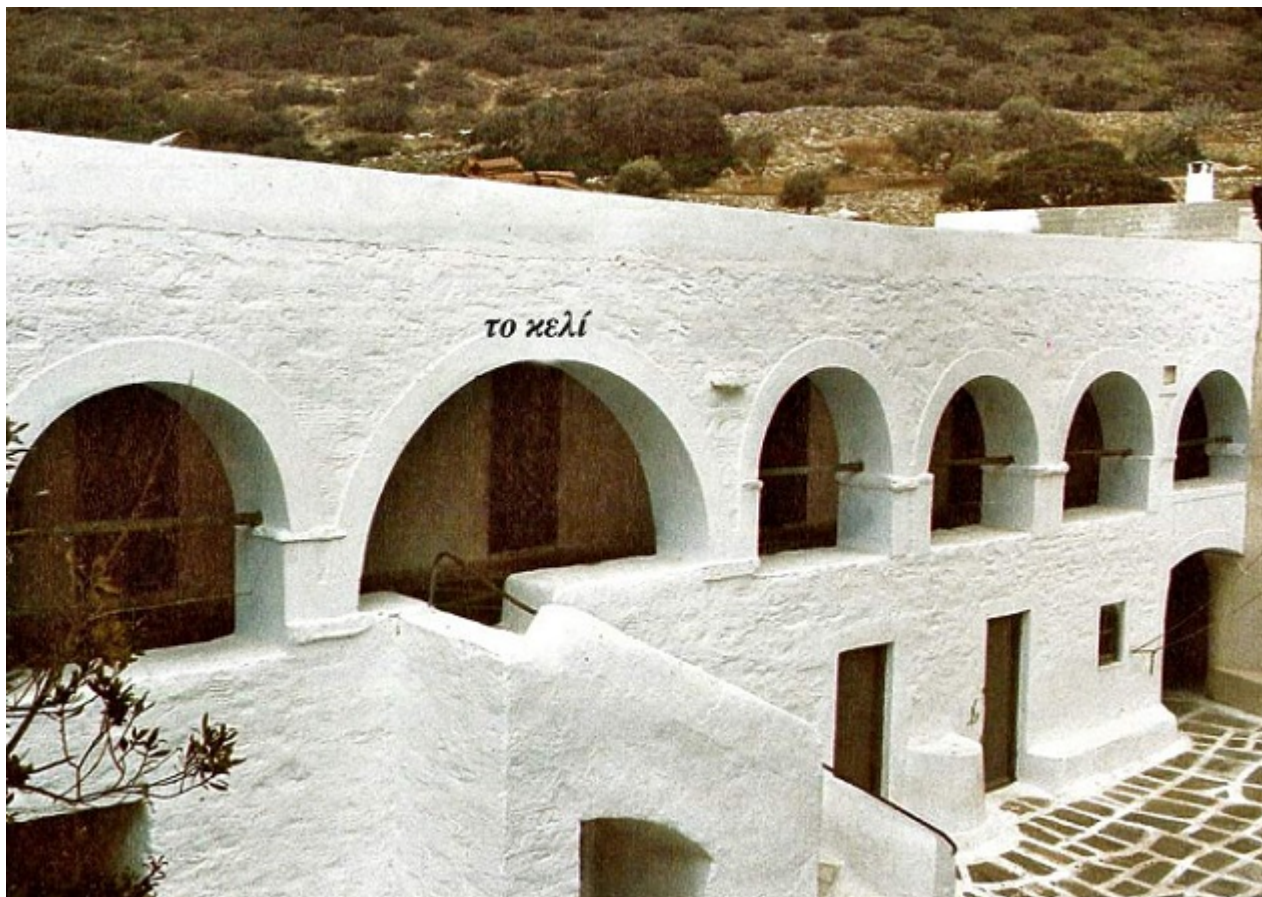
Γέρ. Θεόκτιστος Αλεξόπουλος, ο αρχαιότερος ηγούμενος μοναστηριού στην Ορθόδοξη Εκκλησία!

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/29XaU8J>]

Έτσι, την άνοιξη του 1939 μετέβη για δοκιμή και παρέμεινε για ένα μήνα στη Μονή Τιμίου Προδρόμου και δεκαπέντε ημέρες στη Μονή Κερνίτσας, πλην όμως σε λίγο ξέσπασε ο Β΄ Παγκόσμιος πόλεμος και κατόπιν ο Ελληνοϊταλικός, οπότε και στρατεύτηκε και υπηρέτησε στο Ελληνοαλβανικό Μέτωπο (Δεκέμβριος 1940 - Απρίλιος 1941). Τελικά, επέλεξε τη Μονή Προδρόμου και στις 23 Ιουνίου 1945, μετά από ευλογία του ηγουμένου του π. Φιλοθέου Ζερβάκου, αναχώρησε από τη Λογγοβάρδα και στις 7 Ιουλίου 1945 ήρθε στο γορτυνιακό αυτό μοναστήρι, επί ηγουμένου του Λεοντίου Δημοσιμόπουλου (1909 -1914 και 1918 - 1948 †1952).

Ιερά Μονή Ζωοδόχου Πηγής, Λογγοβάρδα

Η κατάσταση του μοναστηριού, παρά τις φιλότιμες προσπάθειες του ηγουμένου Λεοντίου και των πατέρων, ήταν, εξαιτίας του πολέμου και της κατοχής, από οικονομικής πλευράς, απελπιστική. Οι μοναχοί στερούνταν σχεδόν και του επιουσίου, ενώ πολλές ήταν και οι ελλείψεις σε πολλά άλλα χρειώδη. Ο Θεόκτιστος βοήθησε, όσο ήταν δυνατόν, στη βελτίωση της κατάστασης, ασκώντας, και με περιοδείες ακόμα στα γειτονικά χωριά, την τέχνη του ρολογά.

Τον Δεκέμβριο του 1947, μετά την οικειοθελή παραίτηση του γέροντα και ασθενούς και δραστήριου άλλοτε ηγουμένου Λεοντίου, τα βλέμματα του διακεκριμένου και λογίου τότε μητροπολίτη Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως Γερμανού Χατζηανέστη (ο οποίος μάλιστα είχε διατελέσει στη Ριζάρειο και μαθητής του Αγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως του θαυματουργού) και πολλών άλλων φιλομόναχων, στράφηκαν στον μοναχό Θεόκτιστο, ο οποίος, μετά από πιέσεις, εγκατέλειψε τις αντιρρήσεις του και ανέλαβε την ηγουμενεία στις 8 Φεβρουάριου 1948 (έγγραφο Μητροπολίτη 42/28 - 1 - 1948). Έκτοτε κρατεί στιβαρά τους οίακες της Μονής για πενήντα χρόνια και ίσως είναι ο αρχαιότερος ηγούμενος μοναστηριού στην Ορθόδοξη Εκκλησία.

Μονή Τιμίου Προδρόμου, Στεμνίτσα Γορτυνίας

Τέσσερα χρόνια μετά τον διορισμό του ως ηγουμένου, προκειμένου να εξυπηρετηθούν οι ανάγκες της Μονής, που ουσιαστικά είχε μείνει χωρίς ιερομονάχους (οι υπάρχοντες ή ήταν γέροντες ή αρνούνταν να ιερατεύσουν), παρά την επιθυμία του ν' αποφύγει το βάρος της ιεροσύνης και να μείνει δια βίου απλός μοναχός, χειροτονήθηκε, από τον ίδιο Μητροπολίτη, το Σάββατο 29 Μαρτίου 1952 διάκονος και το Σάββατο 5 Απριλίου 1952 πρεσβύτερος στην εκκλησία του Αγίου Νικολάου Μεγαλοπόλεως. Την ίδια ημέρα της χειροτονίας του σε πρεσβύτερο χειροθετήθηκε αρχιμανδρίτης και πνευματικός. Πρωτολειτούργησε ως ιερέας την επομένη, Ε΄ Κυριακή των Νηστειών (6 Απριλίου 1952), στο χωριό Χράνοι Μεγαλοπόλεως, μαζί με τον τότε αρχιμανδρίτη και κατόπιν μητροπολίτη Γυθείου Σωτήριο Κίτσο. Αργότερα, από τις 28 Σεπτεμβρίου ως τις 5 Δεκεμβρίου 1958, παρακολούθησε μαθήματα στο Φροντιστήριο Πνευματικών της Μονής Πεντέλης Αθηνών.

Τα δύο πρώτα χρόνια της ηγουμενείας του Θεοκτίστου συνέπεσαν με πολύ δύσκολα χρόνια για την Πατρίδα, και ιδιαίτερα την περιοχή, εξαιτίας της έξαρσης του Εμφυλίου πολέμου, και είναι επαίνου άξιος ο Ηγούμενος, γιατί κράτησε στάση άσπογη και ειρηνική προς όλους.

Γενικά, σε όλο το διάστημα της πάνω από πενήντα χρόνια πνευματικής παρουσίας του στη Γορτυνία ο π. Θεόκτιστος ενδιαφέρθηκε σοβαρά για τα καλώς νοούμενα συμφέροντα της Μονής και πάσχιζε γι' αυτά. Ο ίδιος προσωπικά, άνθρωπος χαρισματικός και υψηλού ήθους, «πλήρης πίστεως» και πολλής αγάπης, ευγενής, επιεικής και καρτερικός, διαπρέπει και φρονηματίζει κατά Χριστόν τόσο με το φιλόθεο παράδειγμά του, όσο και ως καταλυκτικός λειτουργός και σοβαρός πνευματικός, ενώ το μοναστήρι έγινε φυτώριο λαμπρών μοναχών, που ασκούνται θεοφιλώς στη Μετανοιά τους, αρδεύουν πνευματικά πλουσιοπάροχα και εξυπηρετούν πρόθυμα και αποτελεσματικά τους πιστούς των εγκαταλειμμένων, πλην όμως ιστορικών και ευσεβών επαρχιών Γορτυνίας και Μεγαλοπόλεως, και όχι μόνο, και για όλη αυτή την εκδαπάνηση και προσφορά τους δίκαια απολαμβάνουν πολλού σεβασμού και ιδιαίτερης τιμής από όλους. Ακόμα είναι η πρώτη φορά, μετά από αιώνες, που το μοναστήρι του Προδρόμου, ένα απομονωμένο και φτωχό επαρχιακό μοναστήρι, σκαρφαλωμένο στους βράχους της χαράδρας του Λουσίου, ανέδειξε ακόμα και αρχιερείς, όπως τον Γυθείου και Οιτύλου Σωτήριο Κίτσο (1965 - 1996) και τον Μονεμβασίας και Σπάρτης Ευστάθιο Σπηλιώτη (1980).

[Συνεχίζεται]